

ΕΤΟΣ 61ο

18 Αυγούστου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 33 (3142)

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ ἐνότητα ἢ ἡ ἐνοποίηση εἶναι ἐννοιες καὶ πρακτικὲς ποὺ παρατηροῦνται καὶ ἀπασχολοῦν ἰδιαίτερα τὸν σύγχρονο κόσμο. Κοινὴ πρόθεση τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων εἶναι νὰ γεφυρώνονται οἱ διαφορὲς χάριν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀλληλεγγύης, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀγαθὸ τῆς ἐνότητας.

Πολλὴ δὲ περισσότερο στὴν Ἐκκλησίᾳ, ἡ ἐνότητα, ἡ ὁμογνωμία καὶ ἡ ὁμοφωνία εἶναι προσπατούμενες ἀρετές, διότι ὅπως χαρακτηριστικὰ λέγει ὁ ἅγιος Ἰω. Χρυσόστομος «τό τῆς Ἐκκλησίας ὄνομα συμφωνίας ὄνομα καὶ ὁμονοίας ἐστίν». Ἐάν θέλουμε, δηλαδή νὰ δώσουμε ἓνα ὄνομα στὴν Ἐκκλησίᾳ, αὐτὸ εἶναι τῆς ὁμονοίας καὶ εἰρήνης, τῆς συμφωνίας καὶ κοινῆς ὁμολογίας. Διότι εἶναι κοινὴ ἡ πίστη σὲ ἓνα πρόσωπο, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐπικαλεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ προτρέψει τοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου ὡς ἐξῆς: «τό αὐτὸ λέγητε πάντες», δηλ. νὰ ὁμολογοῦν ὅλοι τὴν ἴδια πίστη. Καὶ ἡ ὁμολογία τους νὰ ἀποτελεῖ κοινὸ φρόνημα ὅλων, «τῷ αὐτῷ νοῷ», ἀλλὰ καὶ κοινὴ γνώμη, «τῇ αὐτῇ γνώμῃ». Γιατί συμβαίνει νὰ ἔχουμε κατὰ νοῦν τὴν ἴδια πίστη, ἀλλὰ νὰ ἔχουμε διαφορετικὴ γνώμη ὅταν τὴν ἐκφράζουμε (Νικόδημος Ἀγιορείτης).

Διχογνωμίες καὶ προσωποληψίες

Παρατηροῦνται πατροναρίσματα καὶ προσωποληψίες σὲ πιστούς ποὺ ἀκολουθοῦν ὀρισμένα πρόσωπα ποὺ τοὺς ἐμπνέουν γνησιότητα, αὐθεντικότητα ἢ ἀκεραιότητα στὴν προβολὴ τῆς πίστεως καὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Κάτι ἀνάλογο εἶχε παρατηρηθεῖ καὶ στὴν τοπικὴ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κορίνθου καὶ ὁ Ἀπόστολος ἤθελε νὰ διορθώσει τίς διχογνωμίες μεταξὺ τῶν πιστῶν, τίς ἀντεγκλίσεις καὶ προτιμήσεις σὲ ὀρισμένα πρόσωπα ποὺ, κατὰ τὴν γνώμη τους ἐξέφραζαν περισσότερο τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. α΄ 10-17)

Ἐνότητι ἐν Χριστῷ

Ἀδελφοί, παρακαλῶ ὑμᾶς διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ᾗ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἥτε δὲ κατηρησμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῦ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ. Ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ τῶν Χλόης, ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν εἰσὶ· λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει· Ἐγὼ μὲν εἶμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ. Μεμέρισται ὁ Χριστός; Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν; Ἡ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε; Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα εἰ μὴ Κρίσπον καὶ Γάϊον, ἵνα μὴ τις εἴπῃ ὅτι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐβάπτισα. Ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφανᾶ οἶκον· λοιπὸν οὐκ οἶδα εἴ τινα ἄλλον ἐβάπτισα. Οὐ γὰρ ἀπέστειλέ με Χριστὸς βαπτίζειν, ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι, οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

«Καθένας ἀπὸ σᾶς ἠέγει ὅτι ἐγὼ εἶμι (ὀπαδός) τοῦ Παύλου ἢ τοῦ Ἀπολλῶ ἢ τοῦ Κηφᾶ» (Α΄ Κορ. 1,12). Δηλ. ἄλλοι προτιμοῦσαν τὸν ἀπόστ. Παῦλο καὶ τὴ διδασκαλίᾳ του. Αὐτὸν θεωροῦσαν γνήσιο ἐκφραστή τοῦ Εὐαγγελίου. Ἄλλοι ἀκολουθοῦσαν τὸν Ἀπολλῶ, ἄνδρα μέ φηγοερή πίστη καὶ διδακτικὸ χάρισμα, πού συνέχισε τὸ ἀποστολικὸ ἔργο τοῦ Παύλου στήν Κόρινθο.

Ἄλλοι δὲ θεωροῦσαν τὸν Κηφᾶ (δηλ. τὸν ἀπόστολο Πέτρο) αὐθεντικὸ διδάσκαλο τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας. Τούς ἐντυπωσίαζε, ἴσως, τὸ κύρος του ὡς κορυφαίου τῶν δώδεκα ἀποστόλων, ἂν καὶ ὁ ἴδιος δέν φαίνεται νά ἐπισκέφθηκε ποτέ τήν Κόρινθο. Τέλος ὑπῆρχαν καὶ ἐκεῖνοι πού προτιμοῦσαν τὸν Χριστό. Ὅχι διότι εἶχαν συνειδητοποιήσει τήν ἀσύγκριτη ὑπεροχή του ὡς Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ἔναντι τῶν Ἀποστόλων. Ἀλλ' ἡ ἴδια ἦταν μιά προσωπική τους ἐπιλογή, ἡς καὶ ὁ Χριστός ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους.

Ἡ προσήλωση στὸν Χριστὸ ἐνοποιεῖ τοὺς πιστοὺς

Τούς διέφευγε τὸ γεγονός ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἓνας. Δέν ὑπάρχουν πολλὰ πρόσωπα μὲ τίς ιδιότητες τοῦ Χριστοῦ, δέν ὑπάρχουν πολλὰ εἶδη Χριστοῦ. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ἂν τὴν εἶχαν ἀντιληφθεῖ ὅλοι ὅσοι ἀκολουθήσαν ἢ ἀκολουθοῦν τὸ χριστιανισμό, δέν θά ὑπῆρχαν οὔτε ἔριδες, οὔτε σχίσματα, οὔτε αἰρέσεις. Πολλὴ δυνατὴ ἡ φράση τοῦ Ἀποστόλου: «μεμέρισται Χριστός;» (Α΄ Κορ. 1,13).

Εἶναι δυνατόν Ἐκεῖνος πού ἔλιυσε τὴν ἔχθρα μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων λόγῳ τῆς ἁμαρτίας καὶ κήρυξε τὴν εἰρήνην σέ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς νά γίνε-ται ἀντικείμενο ἐρίδων καὶ διαφωνιῶν; Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός στήν Ἀρχιερατικὴ του προσευχὴ εἶπε στὸν Πατέρα του «ἵνα ὧσιν ἕν» (Ἰω. 17,11), δηλαδὴ νά εἶναι

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί, εἰς τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά λέγετε ὅλοι τό ἴδιο καί νά μή υπάρχουν διαιρέσεις μεταξύ σας, ἀλλά νά εἴσθε ἐνωμένοι μέ τό ἴδιο πνεῦμα καί τήν ἴδια γνώμη. Διότι ἐπληροφορήθηκα γιά σᾶς, ἀδελφοί μου, ἀπό τοὺς ἀνθρώπους τῆς Χλόης, ὅτι υπάρχουν ἔριδες μεταξύ σας. Ἐννοῶ τοῦτο: καθένας ἀπό σᾶς λέγει, “Ἐγώ εἶμαι τοῦ Παύλου”, “Ἐγώ τοῦ Ἀπολλῶ”, “Ἐγώ τοῦ Κηφᾶ”, “Ἐγώ τοῦ Χριστοῦ”. Μήπως ἔχει μοιρασθῆ ὁ Χριστός; Μήπως ὁ Παῦλος ἐσταυρώθηκε γιά σᾶς; Ἡ μήπως ἐβαπτισθήκατε εἰς τό ὄνομα τοῦ Παύλου; Εὐχαριστῶ τόν Θεόν πού δέν ἐβάπτισα κανένα ἀπό σᾶς παρά τόν Κρίσπον καί τόν Γάϊον, διά νά μή μπορῆ νά πῆ κανεῖς ὅτι ἐβαπτισθήκατε εἰς τό δικό μου ὄνομα. Ἐβάπτισα ἐπίσης καί τήν οἰκογένειαν τοῦ Στεφανᾶ. Ἐκτός ἀπ’ αὐτούς δέν γνωρίζω ἐάν ἐβάπτισα κανένα ἄλλον. Ὁ Χριστός δέν μέ ἔστειλε νά βαπτίζω, ἀλλά νά κηρύττω τό εὐαγγέλιον, ὅχι μέ σοφίαν ρητορικῆν, διά νά μή χάσῃ τήν δύναμιν του ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ Χριστοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἐνωμένοι οἱ μαθητές του καί ὅσοι πιστέψουν σ’ Αὐτόν, ὅπως Ἐκεῖνος εἶναι ἐνωμένοι μέ τόν Πατέρα Του.

Ποῦ εὐστοχα καί ὁ ἀπ. Παῦλος παρατηρεῖ ὅτι μήπως σταυρώθηκε ὁ Παῦλος (ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλος) γιά τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων; Μήπως βαπτισθήκατε στό ὄνομα τοῦ Παύλου; Μόνο ὁ Χριστός σταυρώθηκε γιά τίς ἁμαρτίες μας, στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ βαπτίζομαστε, Χριστόν μεταλαμβάνουμε. Γιατί λοιπόν αὐτές οἱ διαιρέσεις; Ἐκεῖνος δέν ἔστειλε ἓνα καί τό μοναδικό Ἅγιο Πνεῦμα καί φώτισε τοὺς Ἀποστόλους τί νά διδάξουν; Αὐτό τό Πνεῦμα τῆς Πεντηκοστῆς δέν ὀδηγεῖ τήν Ἐκκλησία «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν»;

Ἡ πίστη στόν ἓνα Θεό ἐνώνει

Δέν υπάρχουν πολλῆς ἀλήθειες γιά τόν Θεό. Ὁ Θεός εἶναι ἓνας καί ἀληθινός, ἡ πίστη εἶναι μία καί ἀληθινή, ἐπομένως καί τό φρόνημά μας καί ἡ γνώμη μας ταυτίζονται στό πρόσωπο τοῦ ἑνός Θεοῦ. Καί τό πρόσωπο αὐτό γιά τήν Ἐκκλησία καί τήν Ἱερά Παράδοση εἶναι τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, πού ὅπως πάλη

18 Αὐγούστου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ Ἡ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Φλώρου καί Λαύρου μαρτύρων. Λέοντος καί Ἐρμοῦ·

ἀνακομιδῆ λειψάνων Ἀρσενίου ὁσίου τοῦ ἐν Πάρῳ (†1877).

Ἦχος: βαρῦς – Ἐωθινόν: Η´ – Ἀπόστολος: Α´ Κορ. α´ 10-17 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. 1δ´ 14-22.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 25 Αὐγούστου, Θ´ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Α´ Κορ. γ´ 9-17 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. 1δ´ 22-34.

ὁ Ἀπόστολος ἀποκαλύπτει, εἶναι: «ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεός, εὐλογητός εἰς τοὺς αἰῶνας».

Καλοῦμαστε στὴν ἐποχὴ μας νὰ συγκεντρώσουμε τὴν πίστη μας στὸν ἕνα Θεό, Πατέρα Παντοκράτορα καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Τὸν ἕνα Θεό κήρυξε καὶ ὁ Μονογενὴς Αὐτοῦ Υἱός, ὁ Χριστός. Τὸν ἕνα Θεό φώτισε καὶ δίδαξε τὸ Πανάγιο Πνεῦμα τοὺς ἀποστόλους καὶ ἐκείνοι τὸν κόσμο. Τὸν ἕνα Τριαδικό Θεό. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ὡς ἐνοποιὸ δύναμη προβάλλει ἡ Ἐκκλησία στὸ σημερινό κόσμο. Ἐάν τὴν ἀσπασθοῦν ὄλοι οἱ ἄνθρωποι, θὰ ζήσουν τὸ θαῦμα τῆς ἐνότητας τῆς πίστεως καὶ θὰ γίνῃ πραγματικότητα ἡ εὐχή: «μία ποίμνη, εἰς ποιμήν».

Ἄρχιμ. Χ. Ν.

Η ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Εἰσαγωγή στὴν ἀσκητικὴ παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

JEAN CLAUDE LARCHET, μετάφραση Χ. Κούλα
(Τόμ. Α΄ καὶ Β΄, Σχῆμα 14Χ21, σελ. 656 ἕκαστος)

Με εὐληπτο τρόπο ὁ συγγραφέας ἀντιδιαστέλλει στὴ θεολογικὴ σκέψη τῆς Δύσεως, πού ἐρμηνεύει τὸ ἀπολυτωτικὸ ἔργο Χριστοῦ μὲ δικανικούς ὅρους, τὴν εὐρύτερη πατερικὴ παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπου ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ δικανικὴ ἔννοια τῆς ἐξαγορᾶς τῆς ἁμαρτίας. Οἱ ὅροι λυτρωτὴς καὶ Σωτῆρας ταυτίζονται· καὶ τὸ ρῆμα «σώζω» σημαίνει καὶ «θεραπεύω». Γι' αὐτὸ οἱ Πατέρες ἀπὸ τὸν Α΄ αἰ. ἀπέδωσαν στὸν Χριστὸ τὸ προσωνύμιο ἰατρός «τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων», θεραπεύων σὲ κάθε βαπτιζόμενο τὴν ἀσθενοῦσα ἀνθρώπινη φύση του.

Οἱ ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας προσφέρουν αὐτὴ τὴν πολυσέλιδη ἔκδοση, σὲ δύο τόμους συνολικά, ἐπισημαίνοντας τὸ γεγονός ὅτι κάθε χριστιανός, γιὰ νὰ οἰκαιοποιηθεῖ τὴ θεία χάρη, ὀφείλει προηγουμένως νὰ ἀσκηθεῖ διάγοντας αὐθεντικὴ πνευματικὴ ζωὴ. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀσκησιολογία εἶναι τὸ μέσο θεραπείας τῆς νοσοῦσας ἀνθρώπινης φύσης καὶ ἐπιστροφῆς στὴν προπρωτικὴ μακαριότητα.

Ἄπὸ τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Η ΖΥΜΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὁμιλίαι σὲ Εὐαγγελικὰ περικοπὰς καὶ ἑορτές,
τοῦ Ἐπισκόπου Φαναρίου κ. Ἀγαθαγγέλου.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσεις - Διευθυντὴς· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr